

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, č. j. KrÚ 33343/2014/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 4. 2015, č. j. 52 A 56/2014 – 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 4. 2015, č. j. 52 A 56/2014 – 37, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, č. j. KrÚ 33343/2014/ODSH/14, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „magistrát“) ze dne 18. 2. 2014, č. j. OSA/P-107/14-D/46. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

provozu“). Správního deliktu se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití jeho vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Dne 19. 4. 2013 v 11:25 hodin zaparkoval nezjištěný řidič uvedené vozidlo na vyhrazeném parkovišti na třídě Míru v Pardubicích. Na tomto parkovišti byla dopravní značka IP 12 (vyhrazené parkoviště) s textem „9 MÍST TAXI“. Tímto jednáním došlo k přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k zákona o silničním provozu. Nezjištěný řidič se totiž neřídil uvedenou dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu]. Žalobci jako provozovateli vozidla byla za daný správní delikt uložena pokuta ve výši 1.500 Kč spolu s povinností nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Ve správním řízení zmocnil k jeho zastupování společnost FLEET Control s. r. o. (dále jen „zmocněnkyně“). Zmocněnkyně zaslala magistrátu vyjádření, ve kterém identifikovala řidiče, který spáchal zmíněný přestupek. Doložila však pouze kopii plné moci k zastupování žalobce. Správní orgán prvního stupně ji proto vyzval k odstranění vad plné moci. Výzvu ale zaslal pouze zmocněnkyni a nikoliv žalobci. Nebyly také splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně ignoroval skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě jen proto, že mu nebyly sděleny provozovatelem vozidla, ale třetí osobou – zmocněnkyní. Je však zcela bezpředmětné, zda měla oprávnění jednat jménem žalobce či poskytla své vyjádření jako třetí osoba. Žalobce dále namítal, že magistrát nedostatečně zjistil skutkový stav. Ve svém rozhodnutí věnoval samotnému skutku jen pět řádků. Ve zbytku odůvodnění rozebíral, proč rezignoval na projednání přestupku a věc projednal jako správní delikt provozovatele vozidla. Žalobce také tvrdil, že jeho vozidlo je vozidlem taxislužby, a proto nedošlo k porušení právních předpisů. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak postrádalo specifikaci přestupku, jehož znaky byly protiprávním jednáním řidiče naplněny. Přitom řízení o správním deliktu je možné zahájit jen tehdy, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. První žalobní námitku, týkající se procesního postupu magistrátu při odstraňování vad plné moci označil soud jako nedůvodnou. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, podle kterého správní orgán doručení výzvy k odstranění vad plné moci zasílá pouze zmocněnci. Magistrát tak postupoval v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Soud také nepřisvědčil žalobci, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu. Jeho argumenty by vedly ke zcela absurdním závěrům. Správní orgán by nikdy nemohl zahájit správní řízení, protože by donekonečna prověřoval oznámení třetích osob o možném pachateli přestupku. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvedl, že rozhodnutí magistrátu je rozhodnutím o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku. Je proto přirozené, že se jeho odůvodnění soustřeďuje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Tvzení žalobce, že jeho vozidlo je vozidlem taxislužby, soud odmítl s tím, že žalobce neprokázal, že takovým vozidlem skutečně je. Dotčená rozhodnutí pak bezesbýtku splňují náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních

orgánů klade zákon. Spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Důvody, o které ji opírá, lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů spolu s vrácením věci k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že žalovaný nerespektoval § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgány nevzaly v potaz vyjádření zmocněnkyně, ve kterém jako řidiče vozidla označila pana M. H. L., občana USA. Zmocněnkyně prý dostatečně neprokázala své oprávnění jednat jménem stěžovatele. Doložila pouze kopii plné moci, nikoliv její originál. Následná výzva k odstranění vad plné moci ale nebyla doručena do datové schránky zmocněnkyně. Krajský soud se argumentu nedoručení výzvy k odstranění vad plné moci ve svém rozhodnutí nevěnoval, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že k účinnosti výzvy k odstranění vad plné moci stačilo, aby byla doručena jen zmocněnkyni. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37, zastává názor, že bylo nutné tuto výzvu doručit i jemu. Krajský soud názor obsažený v odkazovaném rozsudku odmítl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32. Podle názoru stěžovatele však rozsudek uvedený krajským soudem nijak nezpochybňuje dřívější názor Nejvyššího správního soudu, na který odkázal.

[7] Je navíc zcela bezpředmětné, zda zmocněnkyně oprávnění jednat jménem stěžovatele měla, nebo poskytla své vyjádření jako třetí osoba. Správní orgán prvního stupně totiž musel k jejímu vyjádření přihlídnout, protože podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je podmínkou pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Pokud takové skutečnosti zjistí, nemůže řízení zahájit. Zákon nespecifikuje způsob, jakým se má správní orgán tyto skutečnosti dozvědět. Sdělení identity řidiče je proto jednou z možností jejich zjištění. Podle současné právní úpravy má každý právo učinit správnímu orgánu oznámení o přestupku a správní orgán je povinen jej prověřit. Magistrát a žalovaný však sdělené skutečnosti ignorovali.

[8] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Vyšel z fotografie, ze které je patrné, že vozidlo provozované stěžovatelem je zaparkováno ve vyhrazeném prostoru parkoviště označeného „*DZ IP 12 – vyhrazené parkoviště (9 míst taxi)*“. Z jeho rozhodnutí nelze dovodit, zda bylo zachováno těchto 9 parkovacích míst pro vozidla taxi, a zda vozidlo stěžovatele je vozidlem taxislužby. Stěžovatel tvrdí, že jeho vozidlo je vozidlem taxislužby. Nesprávnost rozhodnutí stěžovatel shledává také ve výroku rozhodnutí správních orgánů. Rozhodnutí magistrátu postrádalo specifikaci

přestupku, jehož znaky byly protiprávním jednáním řidiče naplněny. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla lze přitom zahájit, jen pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku. Ve výroku rozhodnutí proto musí být explicitně uvedeny znaky přestupku, které porušení pravidel silničního provozu vykazuje.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Dále setrvává na svých právních názorech uvedených v odůvodnění jeho rozhodnutí. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel namítá, že správní orgány měly vzít v potaz vyjádření zmocněnkyně, ve kterém jako řidiče označila pana M. H. L. Podle názoru správních orgánů neprokázala své oprávnění jednat jménem stěžovatele, protože nedoložila originál plné moci. Stěžovatel tvrdí, že výzva k odstranění vad plné moci ale nebyla doručena do datové schránky zmocněnkyně. Krajský soud se touto námitkou nezabýval. Navíc je zcela bezpředmětné, zda oprávnění jednat jménem stěžovatele měla nebo poskytla své vyjádření jako třetí osoba. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu platí: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*

[13] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti: Stěžovatel ve správním řízení doložil kopii plné moci udělené zmocněnkyni ze dne 24. 10. 2013. Dne 5. 11. 2013 ji správní orgán prvního stupně vyzval k odstranění vad plné moci. Postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou i judikaturou, jestliže předmětnou výzvu doručil prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95). Správní spis obsahuje rovněž výpis údajů z datové schránky zmocněnkyně. Z daných dokumentů je zřejmé, že výzva k odstranění vad plné moci byla zmocněnkyni doručena dne 6. 11. 2013. Tvrzení stěžovatele, že jí výzva k odstranění vad plné moci nebyla do datové schránky doručena, proto není opodstatněné. Krajský soud pak na str. 4 rozsudku výslovně uvádí, že výzva *„byla podle přiložené elektronické dodejky doručena do datové schránky společnosti FLEET Control dne 06. 11. 2013“*. Jeho rozhodnutí tak netrpí ani namítanou nepřezkoumatelností. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[14] Stěžovatel dále ovšem namítá, že výzva k odstranění vady plné moci měla být doručena nejen zmocněnkyni, ale i přímo jemu samotnému. Své tvrzení pak podporuje

odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37. Otázku, zda je nutné, aby plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu či ověřené kopii, nebo zda postačuje plná moc v prosté kopii, řešil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 – 65, ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26, ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42, nebo nejčerstvěji ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 – 57.

[15] Ve druhém z citovaných rozsudků soud uvedl, že k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda byla účastníkem řízení skutečně udělena. V opačném případě si správní orgán vyžádá plnou moc v originále nebo její ověřenou kopii. Dále soud v tomto rozsudku konstatoval, že správní řád nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla předložena v originále nebo v ověřené kopii, a ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v této podobě. Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „účastník [...] může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“

[16] Plná moc, resp. průkaz plné moci, je prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že účastník správního řízení se dohodl na svém zastoupení a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Obsahem průkazu plné moci pak musí být pouze uvedení osoby zmocněnce, konkrétní rozsah zmocnění, okamžik, od kterého platí, a podpis zmocnitele. Pokud zmocněnec disponuje udělenou plnou mocí mající všechny uvedené náležitosti, bylo pro to, aby nastaly účinky zastoupení, dostatečné, že její prostá kopie byla předložena správnímu orgánu v řízení, k němuž se vztahovala (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 – 57).

[17] Soud neshledává důvod, aby se od závěrů vyslovených v citované judikatuře odchýlil. V projednávané věci se zmocněnkyně prokázala kopií plné moci, v níž byl jasně uveden rozsah zmocnění, označení zmocněnkyně, datum udělení plné moci i podpis stěžovatele. Správní orgán prvního stupně však kopii plné moci neakceptoval a uvedl, že nemá náležitou formu kvůli chybějícímu úřednímu ověření podpisu stěžovatele. Nebyla navíc doložena jím samotným. Proto vyzval zmocněnkyni k doplnění originálu plné moci. Tento postup nebyl podle krajského soudu nezákonný.

[18] Předložená kopie plné moci ovšem byla dostatečná. Požadavek předložení originálu plné moci či úředně ověřené kopie plné moci jde nad rámec povinností účastníka řízení, které plynou z § 33 odst. 1 správního řádu i z judikatury správních soudů. Předložení plné moci toliko v kopii tak nepředstavovalo nedostatek prokázání zastoupení a nemohlo jít k tíži účastníka řízení.

[19] Z kopie (scanu) plné moci doručené magistrátu plyne, že byla udělena k zastupování stěžovatele ve věci vedené pod sp. zn. SZ MMP 59253/2013 OSA-OP. Z plné moci i z navazujících podání zmocněnkyně plyne, že byla s věcí obeznámena. V plné moci byly také uvedeny osobní údaje stěžovatele (datum narození, bydliště). I spisová značka správního řízení byla správná. Uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že vztah zmocnění

mezi stěžovatelem a zmocněnkyní skutečně existoval. První pochybení správního orgánu prvního stupně tedy spočívalo v nesprávném závěru ohledně existence zastoupení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 – 57).

[20] Jelikož správní orgán prvního stupně kopii plné moci neakceptoval, zaslal zmocněnkyni výzvu k doplnění originálu plné moci ve lhůtě pěti dní od jejího doručení. Ve výzvě pouze uvedl, že jde o prostou kopii (scan), která není opatřena úředně ověřeným podpisem stěžovatele. Plná moc je navíc úkonem stěžovatele, její kopii ovšem magistrátu zaslala zmocněnkyně. Originál plné moci pak nedoložila. Správní orgán prvního stupně proto nepřihlédl k jejímu vyjádření o pachateli přestupku. Tímto postupem však opět došlo k porušení stěžovatelových procesních práv.

[21] Jak plyne z výše uvedené judikatury, může se stát, že správní orgán na základě konkrétních okolností považuje kopii plné moci za nedostatečnou k prokázání existence zmocnění. V takovém případě je na místě vyzvat zmocněnce k doložení originálu plné moci, tedy ke kvalitativně vyššímu prokázání zmocnění, přičemž je s ohledem na zákaz libovůle žádoucí uvést v odůvodnění výzvy důvody, proč se správní orgán nespokojil s prokázáním zmocnění předložením prosté kopie plné moci. Je-li pak zmocněncem originál plné moci předložen, pochybnosti správního orgánu jsou odstraněny a v řízení je možné pokračovat se zvoleným zmocněncem. Pokud ovšem údajný zmocněnec na výzvu nezareaguje, jako v nyní projednávané věci, pochybnosti správního orgánu přetrvávají a jediný, kdo je schopen je odstranit, je zmocnitel. V takovém případě je na místě vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele, který může jako jediný potvrdit, nebo vyvrátit existenci zmocnění. Bez tohoto úkonu nelze ve věci bez dalšího jednat, neboť účastník řízení se nemusí vůbec o zpochybnění existence zmocnění dozvědět a může tak být zásadním způsobem dotčen na svých právech (obdobně viz rozsudek ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37). Nejedná se tak o postup dle § 34 odst. 2 správního řádu [*s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci*], neboť v tomto případě má správní orgán pochybnost o existenci zmocnění a musí k odstranění této pochybnosti postupovat tak, jakoby účastník řízení zastoupen nebyl (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 – 57).

[22] Poněvadž v nyní projednávané věci magistrát vyzval k prokázání zmocnění předložením originálu plné moci pouze zmocněnkyni, navíc bez uvedení dostatečných důvodů ospravedlňujících jeho pochybnosti, odňal stěžovateli právo účastnit se řízení, neboť se zmocněnkyní nejednal a její podání považoval za podání učiněná třetí osobou, nemající relevanci pro projednávanou věc. Stěžovatel se však domníval, že je v řízení zastoupen zmocněnkyní. Takový postup správního orgánu nelze akceptovat, navíc za situace, jsou-li ze spisu evidentní indicie, že zmocněnkyně je o věci plně informována, a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že jedná za účastníka řízení, a nikoliv sama za sebe.

[23] K otázce formy plné moci postačující k prokázání zastoupení Nejvyšší správní soud uzavírá, že kopie plné moci je zásadně dostatečná. Má-li pak o existenci zmocnění správní orgán důvodné pochybnosti, je namísto vyzvat (údajného) zmocněnce k doložení originálu plné moci. Za situace, že zmocněnec nepostaví otázku zastoupení najisto, nelze bez dalšího

pokračovat v řízení, ale je nutné vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele, jenž je jediný s to udělení plné moci potvrdit nebo vyvrátit.

[24] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal na straně správních orgánů takové důvody, které by měly jakkoli zpochybnit existenci zmocnění. Skutečnost, že šlo o prostou kopii (scan) plné moci, zaslanou zmocněnkyní a nikoliv stěžovatelem, jehož podpis na ní nebyl ověřen, nepostačují ke zpochybnění vztahu zastoupení. Ani odkaz krajského soudu na rozsudek ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, nemůže na uvedeném závěru nic změnit. Krajský soud totiž uvedený rozsudek nesprávně interpretoval. V tomto rozsudku bylo uvedeno, že správní orgán postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci, a ne zmocniteli. Nejvyšší správní soud však i v této věci odkázal na již zmiňovanou judikaturu a uvedl, že k odstranění vad má být sice prvně vyzván zmocněnec, *„když však zmocněnec nereaguje a s ohledem na okolnosti věci je zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, je na místě odstranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele).“*

[25] Nebyla-li tedy kopie plné moci akceptována, a na výzvu k odstranění vad zmocněnkyně originál plné moci nedoložila, měl správní orgán prvního stupně, vzhledem k vysoké pravděpodobnosti existence zmocnění, vyzvat k prokázání zmocnění stěžovatele. Vzhledem k časové tísní k projednání přestupku by byl správný i takový postup, že by správní orgán vyzval současně oba – údajnou zmocněnkyni i údajného zmocnitele (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 – 57). Kasační námitka týkající se doručování výzvy k odstranění vad plné moci je proto důvodná.

[26] Díky uvedeným procesním pochybením správní orgán prvního stupně nesprávně naložil s vyjádřením zmocněnkyně, ve kterém jako řidiče označila pana M. H. L. Odmítl se jím zabývat pro nedostatek zastoupení mezi stěžovatelem a zmocněnkyní, který ovšem existoval. Nepřiměřeně tak omezil právo stěžovatele na obhajobu, a to způsobem, který vyžaduje kasační zásah Nejvyššího správního soudu. V novém řízení proto žalovaný musí zohlednit vyjádření zmocněnkyně a odpovídajícím způsobem se s ním vypořádat (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 – 72, a ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 72).

[27] Nejvyšší správní soud se nemohl nezabývat námitkami nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečné specifikace výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tyto námitky totiž vzhledem k výše uvedeným důvodům kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu budou moci být uplatněny ve správním řízení. Soudu proto v této fázi nepřísluší hodnotit jejich důvodnost.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Krajský soud posoudil zásadní právní otázky nesprávně, a proto jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, kterému podle

§ 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[29] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[30] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se Nejvyšší správní soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl stěžovatel ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří soudní poplatky spolu s odměnou a hotovými výdaje zástupce. Náklady za zaplacené soudní poplatky činí 3.000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu [položka 14a bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a 5.000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 9.300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], a dvou podáních ve věci samé - správní žalobě a kasační stížnosti [písm. d)]. Ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 12.342 Kč. Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 20.342 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu